

In kdo je bil za tako Avstrijo bolj vnet, kakor naš Slomšek? In kdaj — vprašam vas — bomo jasneje kazali ljubezen do Habsburških cesarjev, kakor če storimo, česar nas uči Slomšek, naš slavni Slomšek?

Slavna gospôda! Zastopniki mariborskega mesta so 12. svečana leta 1858. v slovesni seji sklenili poslati zahvalno izjavo škofu Slomšku, ki je takrat dovršil svoja trudapolna pogajanja za preselitev škofijskega sedeža iz Št. Andraža v Maribor. V izjavi pravi odbor mariborskega mesta tudi to-le: «Ime ... Slomšek ostane pri nas neumrjoče.» Da, da! neumrljivo bode ime Slomškovo, in ne samo v Mariboru, temveč tudi po vsem Slovenskem.

Gospôda! zapomnimo si to izjavo mariborskega mesta. Slomšek, ki je naš velikan, naš ljubljenelec, ne bode umrl.

Hočete biti dobri, verni katoličani, poslušajte vzornega škofa Slomška! Želite biti vrli Slovenci, posnemajte našega Slomška, jasna vodilna zvezda vam je. «Za narod malo govoriti, veliko delati, vse pretrpeti» — to zlato Slomškovo načelo vam krepí pogum, vam slajšaj grenke bridkosti narodnega boja, dajaj vam nado, da zmagamo; zmaga mora, mora slediti našemu delu! Kot Avstrijci, neomahljivo zvesti presvetlim Habsburžanom, pa čujmo Slomška; ako se po

njegovem vzgledu ravnamo, nas bode slavila mogočna Avstrija.

Ko je Slomšek zadnjič govoril sredi svojih, nad vse mu udanih duhovnikov, rekel je: «... Mene pozabite, ali mojih nauk nikar ne pozabite!» Duhovniki so se zjokali, zaplakali, ko so čuli: naj Slomška pozabijo. Kdo se ne bi zjokal pri takem povelju? Je-li mogoče Slomška pozabiti? Ne — ne! Po naukih Slomškovih se bomo ravnali v vstrajnem delovanju za narod, a zraven slavnega Slomškovega imena pozabili ne bomo.

Tu blizu pred nami — sto korakov oddaljen — je hladen grób, ki krije prah in pepel našega Slomška. Mi smo častna straža ob grobu.

O bistra, šumeča Drava, ki tečeš todi mimo, le povej širnemu svetu, kako blažena tla ti tukaj poljubljaš! O ve, žlahtne vinske gorice, ki tako ljubko venčate Maribor, vedite, da vas je opeval tam Slomšek, čuvajte torej na veke hvaležno njegov spomin!

A mi? Mi pa bodimo Slomškovi goreči, navdušeni učenci in učenke v besedi in dejanju. Vrh tega pa častimo svojega velikega, nedosegljivega učitelja, in kličimo mu iz globin udanega srca vselej, posebno pa danes, pri tej res veličastni svečanosti: «Našemu Slomšku slava! Slava!»

Srebrna kupa.

26 tančici žarni na stolu kostenem
Najvišji glavar Faraonov sedi.
Leži mu tuga na čelu meglenem,
Srebrno kupo v levici drži.

Pomigne z drhtečo hišniku rôko:
«Kdo storil med brati nezvesti je čin?»
Pokloni pred njim se hišnik globoko
In hladno mu reče: «Benjamin».

Vstrepečejo ptujci od Kanaana,
V najmlajšega brata upró pogléd.
In groza obide jim srca udana,
Pred stolom stopijo urno vsporéd.

Z očesom žalnim ozrè se nanje
In reče glavar jim milo-trdó:
«V srce me peče hudobno dejanje,
Zakaj ste storili mi, bratje, to?»